

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 389

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 27 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 122 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 24, art. 31, art. 32, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–7
Decizia nr. 195 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969	7–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.292 — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 106 „Declarație informativă privind dividendele convenite acționarilor”	10–12
ACTE ALE CONSILIULUI PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE	
14. — Decizie privind adoptarea modificărilor Regulamentului intern al Comisiei de disciplină a Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile nr. 53/2014	13–14
19. — Decizie pentru aprobarea Procedurii privind supravegherea activității Camerei Auditorilor Financieri din România de asigurare a calității activității de audit statutar	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 122**

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 24, art. 31, art. 32, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan Boborelu în Dosarul nr. 17.934/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 908D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Victoria Prioteșescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea municipiul București, prin primarul general, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantei autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată. Arată că noua reglementare nu a abrogat dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel încât în prezent, în ceea ce privește obligativitatea soluționării cererilor de restituire, subzistă atât termenul de 60 de zile prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001, cât și noile termene prevăzute de art. 33 din Legea nr. 165/2013.

Susține că reglementarea Legii nr. 165/2013, în ansamblu, nesocotește întreaga legislație reparatorie adoptată din anul 2001 până în prezent. De asemenea, instituirea unor termene diferite de soluționare a notificărilor aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 16.

Solicită Curții să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum ea a fost invocată de autorul excepției, având în vedere că instanța, prin încheierea de sesizare, nu a menționat toate articolele criticate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportat la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013. De asemenea, apreciază că în ceea ce privește celelalte dispoziții criticate se impune respingerea excepției, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 24 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 17.934/3/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Ioan Boborelu. Excepția a fost ridicată cu ocazia soluționării unei cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că noua reglementare nu a abrogat dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 10/2001, astfel încât în prezent, în ceea ce privește obligativitatea soluționării cererilor de restituire, subzistă atât termenul de 60 de zile prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001, cât și noile termene prevăzute de art. 33 din Legea nr. 165/2013. Dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 dispun că entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de a emite o decizie de admitere sau respingere a acestora într-un termen ce variază între 12 și 36 luni și care începe să curgă de la 1 ianuarie 2014.

Astfel, deși persoana interesată s-a adresat justiției respectând atât legislația în vigoare, cât și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX din 19 martie 2007, aceasta se găsește în situația în care, deși a acționat diligent, cu respectarea termenelor și condițiilor, este sancționată prin aplicarea retroactivă a noii legislații.

Litigiile aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale a instanțelor, iar reglementarea unor noi termene și condiții, altele decât cele de la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată, nu poate fi aplicată acestor litigii decât cu încălcarea principiului neretroactivității legii consacrat de prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Astfel, termenul prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001 rămâne câștigat cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată investite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, fiind singurul termen existent la care s-au raportat cererile de chemare în judecată formulate la acel moment.

În continuare, se arată că, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, doar pe baza criteriului referitor la gradul de încărcare al autorităților publice investite cu soluționarea acestor cereri și a celui referitor la numărul cererilor rămase nesoluționate, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor. Asistăm la crearea unor situații mai favorabile persoanelor a căror cerere este înregistrată la entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri, față de cele a căror cerere este

înregistrată la acele entități care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri. Astfel sunt încălcate dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, după cum, în egală măsură sunt încălcate și dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Totodată, prin alin. (2) al art. 21 din Constituție se instituie garanția respectării dreptului de acces la justiție. Cu toate acestea, exercitarea dreptului de acces liber la justiție este interzisă în perioadele pe care le stabilește dispozițiile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, fiind permisă numai după lungi perioade de timp. Deși restrângerea exercițiului unui drept poate avea loc numai în condițiile reglementate de prevederile constituționale ale art. 53, acestea nu sunt respectate de dispozițiile de lege criticate.

De asemenea, prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează accesul la justiție și implicit eficacitatea acestui drept, stabilind că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale într-un mod echitabil și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită legal. Eficacitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001 sunt încălcate cu evidență de dispozițiile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis în termen de 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24, 36 luni, care încep să curgă de la data de 1 ianuarie 2014.

În continuare, autorul apreciază că dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 4 și cele ale art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013 ignoră ordinea de drept existentă la momentul încheierii raporturilor juridice dintre titularii drepturilor de proprietate [la care face referire art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013] și dobânditorii acestor drepturi. Actele de înstrăinare încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 au fost încheiate în condiții de perfectă legalitate, fiind rezultatul exclusiv al actului de voință al persoanelor îndrăgite să le încheie, persoane care au avut încrederea și speranța legitimă în principiul constituțional al securității juridice.

Astfel, persoanele ce au dobândit drepturi prin acte juridice de înstrăinare în temeiul legii vechi sunt tratați diferit de către noua lege, împărțindu-i în două categorii, respectiv cei ce au apucat să obțină măsurile reparatorii pe care autorii lor le-au dorit și au avut dreptul să le înstrăineze și cei ce nu au reușit să obțină măsurile reparatorii convenite autorilor lor.

Art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 conține dispoziții echivalente unei confiscări a averii dobândite în condiții de perfectă legalitate de către dobânditorii drepturilor oferite de legea specială de reparație. Astfel, art. 24 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nesocotește prezumția stipulată de Legea fundamentală, confiscând din patrimoniul dobânditorilor procentul de 85% din drepturile stabilite de Legea nr. 10/2001, procent care, în lipsa transmisiunilor, ar fi trebuit să intre în patrimoniul persoanelor îndreptățite, beneficiari ai acestei legi. Astfel, dispozițiile constituționale ale alin. (2) al art. 44 privind dreptul de proprietate sunt lipsite de orice eficiență juridică, caracterul suprem al Constituției fiind încălcat.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă opinează în sensul netemeinicii excepției invocate, apreciind că se impune respingerea acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 sunt retroactive, întrucât, în baza acestor norme coroborate cu cele ale art. 33 din același act normativ, cele mai multe acțiuni formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 au

fost respinse ca prematur introduse. În aceste condiții, s-a acționat, de fapt, asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum* (a se vedea Decizia nr. 830/2008 a Curții Constituționale).

Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi. Totodată, dispozițiile art. 4 și cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, care presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Astfel, prin instituirea noilor reguli privind soluționarea notificărilor, care au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare a legii. Discriminarea rezultă și din impunerea unor termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate.

De asemenea, apreciază că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33 și ale art. 34 din Legea nr. 165/2013 îngreșesc accesul liber la justiție, deoarece, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă.

Cu privire la celelalte critici de neconstituționalitate asupra Legii nr. 165/2013 precizează că normele indicate sunt în concordanță cu principiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul, Curtea constată că, potrivit notelor scrise ale autorului excepției, acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.

Ca urmare a ridicării excepției, Tribunalul București — Secția a V-a civilă a reținut în practica încheierii din data de 24 octombrie 2013 că aceasta vizează dispozițiile art. 4, art. 24 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, iar prin dispozitivul aceleiași încheieri a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013, fără a se pronunța în vreun fel asupra dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 24 din Legea nr. 165/2013.

Din perspectiva stabilirii obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, a reținut că, deși excepția de neconstituționalitate prezintă particularități semnificative, ea se încadrează în categoria excepțiilor procesuale și reprezintă, deci, un mijloc procedural prin care, în condițiile legii, partea interesată, procurorul sau instanța, din oficiu, invocă, în cadrul procesului și fără a pune în discuție fondul dreptului, neconformitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță cu Legea fundamentală. Sesizarea Curții este subsecventă efectuării controlului privind îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției realizat de către instanța judecătorească sau de arbitraj comercial, care are rolul de prim filtru în cadrul etapei judecătorești a procedurii soluționării excepției de neconstituționalitate. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare; recursul se judecă în termen de 3 zile”*.

Astfel, întrucât excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural prin intermediul căruia autorul solicitată instanței judecătorești sesizarea Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate, instanța, exercitându-și competența prevăzută de lege, trebuie să constate admisibilitatea sau inadmisibilitatea excepției, în cadrul considerentelor hotărârii, și să dispună sesizarea Curții, respectiv respingerea cererii de sesizare a Curții, prin dispozitivul aceleiași hotărâri.

În ipoteza formulării unei excepții prin care se invocă neconstituționalitatea mai multor dispoziții din legi sau ordonanțe, instanța judecătorească are obligația de a analiza întrunirea condițiilor de admisibilitate referitoare la fiecare dintre dispozițiile vizate și de a se pronunța cu privire la sesizarea Curții sau la respingerea cererii de sesizare, corespunzător rezultatului controlului efectuat. Cu alte cuvinte, formularea unor critici de neconstituționalitate care vizează dispoziții diferite din legi sau ordonanțe necesită o analiză a fiecăruia dintre aceste texte în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de admisibilitate.

Din această perspectivă, Curtea constată că omisiunea instanței judecătorești de a se pronunța cu privire la unele dispoziții din legi sau ordonanțe a căror neconstituționalitate a fost invocată de autorul excepției nu poate avea drept consecință înlăturarea controlului realizat de Căutia Constituțională. A admite o soluție contrară echivalează cu atribuirea unor efecte „*extra legem*” și chiar „*contra legem*” omisiunii sau refuzului instanței judecătorești de a se pronunța cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale având ca obiect soluționarea unei excepții de neconstituționalitate. Într-o atare ipoteză, conduita instanței judecătorești s-ar constitui într-o modalitate de paralizare a exercitării dreptului conferit de Constituție autorilor excepției de a o invoca și, în mod corelativ, de a primi soluția rezultată din controlul legii de către instanța de contencios constituțional.

Așa fiind, Curtea constată că, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său.

Abia în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una/unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, fiind

contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

În continuare, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013, criticile sunt formulate cu privire la teza a doua a acestuia raportată la termenele prevăzute de art. 33 din aceeași lege.

Având în vedere cele expuse, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 24, art. 31, art. 32, art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu următorul conținut:

— Art. 1 alin. (3): *„În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”*;

— Art. 4: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”*;

— Art. 24: (1) *Punctele stabilite prin decizia de compensare emisă pe numele titularului dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, nu pot fi afectate prin măsuri de plafonare.*

(2) *În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).*

(3) *Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).*

(4) *În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).*

(5) *Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele care încheie tranzacții privind drepturi asupra imobilelor care fac obiectul legilor de restituire au obligația să comunice Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, în termen de 15 zile, un exemplar al actului prin care s-a încheiat tranzacția.*

(6) *Documentele transmise după împlinirea termenului prevăzut la alin. (5) nu se iau în considerare de către Comisia Națională la emiterea deciziei.*

(7) *Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților transmite Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, în termen de 5 zile de la primire, o copie a documentelor prevăzute la alin. (5).”*;

— Art. 31: „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.

(2) În aplicarea alin. (1), deținătorul poate solicita, anual, după 1 ianuarie 2017, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile. Ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.

(3) Sumele cuprinse în titlurile prevăzute la alin. (2) se plătesc de către Ministerul Finanțelor Publice în cel mult 180 de zile de la emitere.

(4) Punctele netransformate în numerar se pot valorifica în continuare în cadrul licitațiilor naționale de imobile.

(5) Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.”;

— Art. 32: „(1) Se instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrieri dosarele depuse la entitățile investite de lege. Termenul curge de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit la cererea scrisă a persoanei care se consideră îndreptățită sau a reprezentantului legal, prin decizia conducătorului entității investite de lege sau a persoanei împuternicite de către acesta, o singură dată, pentru o perioadă de 60 de zile, în situația în care persoana care se consideră îndreptățită face dovada efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții.

(3) Cererea de prelungire a termenului se va formula în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și va fi însoțită de dovada demersurilor întreprinse.

(4) Instituțiile deținătoare au obligația de a elibera, în termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii, actele doveditoare solicitate.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) cu privire la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la momentul pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

Curtea constată că, în măsura în care a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile (a se vedea Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și Decizia nr. 13 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 13 februarie 2014).

* Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanța judecătorească, Curtea urmează să respingă această excepție ca devenită inadmisibilă.

În continuare, Curtea reține că instanța de judecată urmează ca, în virtutea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, să respecte deciziile Curții Constituționale în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. De aceea, chiar dacă excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, și Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012 —, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție.

2. Curtea observă că obiectul cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate îl reprezintă refuzul entității investite de a răspunde notificării depuse de autorul excepției în baza Legii nr. 10/2001.

Curtea remarcă că procesul de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, astfel cum acesta era reglementat de legislația anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, comportă două etape. Prima etapă, guvernată de dispozițiile Legii nr. 10/2001, debutează cu depunerea notificării prin care se solicită restituirea în natură a imobilului și se încheie cu emiterea deciziei/dispoziției prin care imobilul se restituie în natură, se acordă măsuri reparatorii prin echivalent sau se propune acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. Cea de-a doua etapă este guvernată de dispozițiile Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și se referă la procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001, procedură ce avea ca finalitate adoptarea deciziei de despăgubire, urmată, după caz, de emiterea unui titlu de plată sau a unuia de conversie, pe de altă parte.

Curtea constată că procesul aflat pe rolul instanței de judecată în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se circumscrie primei etape a procesului de restituire.

În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 31 din Legea nr. 165/2013 se referă la valorificarea punctelor în numerar; dispozițiile art. 32 din Legea nr. 165/2013 instituie un termen de decădere în procedura administrativă, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege; dispozițiile art. 34 din Legea nr. 165/2013 se referă la instituirea unui termen de soluționare a dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și a dosarelor care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, soluționare care se circumscrie celei de-a doua etape a procesului de restituire; iar dispozițiile art. 35 se referă la căile de atac care pot fi introduse împotriva deciziilor emise potrivit art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013.

Având în vedere dispozițiile art. 31, art. 32, art. 34 și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”.

Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de constituționalitate, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31, art. 32, art. 34 și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă.

3. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 24 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că în cererea de chemare în judecată autorul excepției menționează faptul că „a cedat o cotă parte de 33 % din drepturile la măsurile reparatorii ce urmează a fi obținute ca urmare a declanșării procedurii administrative, către Societatea Comercială Real Invest — S.A., căreia i-a transmis calitatea procesuală activă pentru cota cesionată”.

Totodată, din analiza cererii de chemare în judecată, a încheierii de sesizare, precum și a adresei de înaintare a acesteia rezultă că părți în litigiu sunt Ioan Boborelu — autorul excepției de neconstituționalitate — și municipiul București, prin primar general.

Având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate este cel care a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, iar nu cel care le-a cumpărat, Curtea reține că nu îi sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 24 din Legea nr. 165/2013.

Așa fiind Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmând să o respingă ca fiind inadmisibilă.

4. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, creează o stare de discriminare ce duce la încălcarea principiului egalității în drepturi, Curtea observă că, prin Decizia nr. 95 din 27 februarie 2014^{*)}, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la momentul pronunțării prezentei decizii, a respins această critică ca fiind neîntemeiată. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că există un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Rezultă, deci, că tratamentul juridic diferențiat instituit de textul de lege criticat are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu se constituie într-o încălcare a dispozițiilor constituționale invocate.

Pentru aceste motive Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 165/2013, ca neîntemeiată.

^{*)} Decizia Curții Constituționale nr. 95 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 5 mai 2014.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan Boborelu în Dosarul nr. 17.934/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 24, art. 31, art. 32, art. 34 și ale art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 195

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Florin Abagiu și Eugen Chivu în Dosarul nr. 7.018/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 679D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile art. 146 din vechiul Cod penal au fost parțial preluate de noul Cod penal, situația autorilor excepției pe legea nouă fiind mult mai favorabilă. Întrucât, la momentul actual, cauza este în curs de soluționare la instanța de judecată, excepția ar fi devenit lipsită de interes. În cazul în care Curtea nu primește însă soluția de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 7.018/105/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969**. Excepția a fost ridicată de Florin Abagiu și Eugen Chivu cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de

înșelăciune prevăzute de art. 215 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal din 1969, cauză aflată în stadiul procesual al apelului.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969 încalcă prevederile constituționale privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, dreptul la un proces echitabil și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. Consideră că redactarea lapidară și neclară a textelor de lege criticate creează posibilitatea săvârșirii unor abuzuri în aplicarea legii de către autoritățile în drept, întrucât lasă interpretarea sintagmei „*perturbare deosebit de gravă a activității*” la aprecierea procurorilor și judecătorilor, în condițiile în care sistemul nostru de drept nu se ghidează după jurisprudență, aceasta neechivalând cu legea. Se naște, astfel, un regim discriminatoriu pentru persoanele cercetate penal. Totodată, prin adoptarea dispozițiilor de lege criticate, legiuitorul exercită o ingerință în activitatea economică a societăților comerciale, deoarece suma de 200.000 lei poate reprezenta un prejudiciu nesemnificativ pentru operatorii economici cu rulaj valoric ridicat, dar și un prejudiciu ce poate avea consecințe deosebit de grave pentru societățile cu o activitate de mică valoare economică. Această inechitate afectează dreptul la un proces echitabil, câtă vreme partea vătămată nu este obligată să facă dovada impactului foarte grav asupra intereselor proprii încălcate. În plus, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969 sunt discriminatorii în raport de reglementarea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, fiind stabilite limite de pedeapsă diferite. Astfel, potrivit art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 241/2005, în forma inițială, pedeapsa pentru evaziunea fiscală prin care s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, este închisoarea de la 4 la 10 ani. Or, întrucât evaziunea fiscală constă în înșelăciunea având ca victimă statul, cele două infracțiuni asemănându-se sub aspectul elementului material și modalității de realizare, este evidentă discriminarea, în condițiile în care pentru înșelăciunea care a produs o pagubă materială mai mare de 200.000 lei pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani, în timp ce pentru evaziunea fiscală cu un prejudiciu peste 100.000 euro, deci cu mult peste 200.000 lei, pedeapsa este de la 4 la 10 ani.

6. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 1.051/2008 și nr. 911/2012.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 1.051/2008, nr. 488/2011, nr. 681/2011 și nr. 911/2012.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969, abrogat la 1 februarie 2014 prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 146, modificat prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.*”;

— Art. 215 alin. 5: „*Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, dispozițiile de lege criticate, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât au legătură cu soluționarea cauzei, conflictul de legi penale în timp urmând a fi soluționat de către instanța judecătorească.

14. Critica autorilor excepției vizează norma cu caracter explicativ cuprinsă în art. 146 din Codul penal din 1969, în raport cu care este reglementată agravanta infracțiunii de înșelăciune prevăzute de art. 215 alin. 5 din același cod. Asupra constituționalității dispozițiilor art. 146 din Codul penal din 1969, Curtea s-a mai pronunțat prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare, de exemplu, prin Decizia nr. 50 din 26 ianuarie 2006,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 28 februarie 2006, prin care a statuat că reglementarea criticată este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Susținerile cu privire la reaprecierea criteriului valoric care determină înțelesul expresiei „consecințe deosebit de grave” nu pot fi reținute. Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De aceea, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru modificarea limitei valorice prevăzute la art. 146 din Codul penal.

15. Cu același prilej, Curtea a respins și critica privind încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, statuând că nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

16. De asemenea, referitor la previzibilitatea și accesibilitatea normei penale, prin Decizia nr. 1.051 din 9 octombrie 2008,

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Abagiu și Eugen Chivu în Dosarul nr. 7.018/105/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea modelului și conținutului formularului 106 „Declarație informativă privind dividendele cuenite acționarilor”

Având în vedere prevederile art. 81 alin. (1) și ale art. 228 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 1 alin. (4³) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul și conținutul formularului 106 „Declarație informativă privind dividendele cuenite acționarilor”, cod 14.13.01.01/d.d., prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Formularul prevăzut la art. 1 se completează și se depune potrivit instrucțiunilor prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, utilizare și păstrare a formularului prevăzut la art. 1 sunt prezentate în anexa nr. 3.

Art. 3. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Gelu-Ștefan Diaconu

INSTRUCȚIUNI**de completare a formularului 106 „Declarație informativă privind dividendele convenite acționarilor”,
cod 14.13.01.01/d.d.****I. Depunerea declarației**

1. Declarația informativă privind dividendele convenite acționarilor se completează și se depune de către societățile naționale, companiile naționale și societățile la care statul este acționar unic, majoritar sau deține controlul, în cazul în care pentru anul de raportare au fost repartizate dividende acționarilor, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare.

2. Declarația se depune la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru administrarea operatorilor economici prevăzuți la pct. 1, anual, până la data de 25 a lunii următoare aprobării repartizării profitului.

3. Declarația se completează cu ajutorul programului de asistență.

Formularul se depune la organul fiscal competent, în format PDF, cu fișier XML atașat, pe suport CD, însoțit de formatul hârtie, semnat și ștampilat conform legii, sau se transmite prin mijloace electronice de transmitere la distanță, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

4. În cazul în care operatorii economici prevăzuți la pct. 1 corectează declarația depusă inițial, declarația rectificativă se întocmește pe același model de formular, înscriind „X” în spațiul special prevăzut în acest scop.

II. Completarea declarației**1. Secțiunea I „Date de identificare a operatorului economic”**

În caseta „Cod de identificare fiscală” se completează codul de identificare fiscală atribuit societății naționale, companiei

naționale sau societății la care statul este acționar unic, majoritar ori deține controlul, conform legii, înscriindu-se cifrele cu aliniere la dreapta.

În cazul în care operatorul economic este înregistrat în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, în prima căsuță se înscrie prefixul RO.

În rubrica „Denumire” se înscrie denumirea societății naționale, companiei naționale sau a societății la care statul este acționar unic, majoritar ori deține controlul.

Rubricile privind adresa se completează cu datele privind adresa domiciliului fiscal al operatorului economic.

2. Secțiunea II „Date privind dividendele convenite acționarilor”

Coloana „Denumire” — se înscrie denumirea autorității publice centrale, în calitate de acționar, căreia îi revin obligațiile prevăzute la art. 1 alin. (4⁴) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare, sub autoritatea căreia funcționează operatorii economici prevăzuți la subpct. 1 de la pct. I din Instrucțiuni.

Coloana „Cod de identificare fiscală” — se înscrie codul de identificare fiscală corespunzător acționarilor.

Coloana „Cota de participare la capitalul social” — se înscrie cota de participare la capitalul social corespunzătoare acționarilor.

Coloana „Dividende distribuite” — se înscrie suma reprezentând dividendele distribuite autorităților publice centrale, în conformitate cu art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 769/2001, cu modificările și completările ulterioare.

ANEXA Nr. 3

CARACTERISTICILE**de tipărire, modul de difuzare, utilizare și păstrare a formularului 106
„Declarație informativă privind dividendele convenite acționarilor”, cod 14.13.01.01/d.d.**

1. Denumire: 106 „Declarație informativă privind dividendele convenite acționarilor”, cod 14.13.01.01/d.d.

1.1. Caracteristicile de tipărire: — pe o singură față;
— se poate utiliza și echipament informatic pentru editare și completare.

1.2. Se utilizează la: declararea dividendelor convenite autorităților publice centrale.

1.3. Format: A4/t1

1.4. Se întocmește: în două exemplare de către societățile naționale, companiile naționale și societățile la care statul este acționar unic, majoritar sau deține controlul.

1.5. Circulă:

— un exemplar la organul fiscal competent, în format PDF, cu fișier XML atașat, pe suport CD, însoțit de formatul hârtie, semnat și ștampilat conform legii;

— un exemplar la operatorul economic.

1.6. Se arhivează la organul fiscal:

— formatul hârtie, la dosarul fiscal al operatorului economic;

— formatul electronic, în arhiva de documente electronice.

ACTE ALE CONSILIULUI PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE

CONSILIUL PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE

DECIZIE

privind adoptarea modificărilor Regulamentului intern al Comisiei de disciplină a Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile nr. 53/2014

În temeiul prevederilor:

— art. 56 și art. 73 alin. (8), teza I, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora punerea în practică a procedurilor disciplinare și de sancționare referitoare la abaterile de la legislația și practica auditului statutar se realizează prin Comisia de disciplină, iar procedurile Comisiei de disciplină și modalitățile de administrare a acestora sunt cuprinse în regulamentul intern al acesteia;

— art. 73 alin. (8), teza a II-a, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Regulamentul intern al Comisiei de disciplină este aprobat printr-o majoritate de 66% din numărul total al membrilor Comisiei de disciplină;

— art. 69 lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Consiliul superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile aprobă Regulamentul intern al Comisiei de disciplină;

— pct. 2.3 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 7 din 30 noiembrie 2009*),

Consiliul superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, întrunit în ședința din 31 martie 2014, d e c i d e:

Art. 1. — Se adoptă modificările Regulamentului intern al Comisiei de disciplină a Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile nr. 53/2014, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 12 februarie 2014, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile,
Lazăr Balaj

București, 31 martie 2014.
Nr. 14.

ANEXĂ

Modificări la Regulamentul intern al Comisiei de disciplină a Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile nr. 53/2014

1. **La articolul 8, alineatele (4) și (6) se abrogă.**

2. **La articolul 16, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 16. — (1) Sesizarea Comisiei de disciplină poate fi făcută de orice persoană interesată, inclusiv de autorități publice, și poate fi îndreptată împotriva membrilor organelor de conducere ale CECCAR, ale filialelor acestuia sau ai Comisiei superioare de disciplină a CECCAR, precum și împotriva membrilor Consiliului CAFR sau a altor membri aleși în structurile de conducere ale CAFR, după caz.”

3. **La articolul 17 alineatul (1), litera b) se abrogă.**

4. **La articolul 19, alineatele (4), (5) și (6) se abrogă.**

5. **La articolul 20, alineatul (3) va avea următorul cuprins:**

„(3) Convocarea persoanelor care urmează să fie ascultate în calitate de parte sau de martor se face de către secretariatul Comisiei de disciplină.”

6. **La articolul 20 alineatul (4), litera c) se abrogă.**

7. **La articolul 21, alineatul (3) se abrogă.**

8. **La articolul 21, alineatul (6) va avea următorul cuprins:**

„(6) Dacă comunicarea citației, precum și a actelor de procedură se face personal, prin secretariatul Comisiei de disciplină, iar persoana citată refuză să primească citația sau să semneze dovada de primire, se încheie un proces-verbal.”

9. **La articolul 22, alineatele (1), (2) și (6) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 22. — (1) Citația pentru ascultarea persoanei a cărei faptă face obiectul sesizării se comunică împreună cu o copie a sesizării, însoțită de copii ale înscrisurilor depuse de către autorul sesizării, dacă este cazul.

(2) După primirea citației, a sesizării îndreptate împotriva sa și a înscrisurilor depuse de autorul sesizării, persoana a cărei

*) Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 7 din 30 noiembrie 2009 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

faptă face obiectul sesizării poate să formuleze o întâmpinare, în termen de 10 zile de la comunicarea sesizării.

.....
 (6) Prin *ascultarea părților* se înțelege ascultarea autorului sesizării și a persoanei împotriva căreia a fost formulată.”

10. La articolul 25, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) În timpul ascultării, autorul sesizării și persoana împotriva căreia a fost formulată sesizarea au dreptul de a propune mijloacele de probă pe care le consideră necesare, în susținerea declarațiilor date.”

11. La articolul 27, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) La individualizarea sancțiunii disciplinare aplicabile, Comisia de disciplină ține seama de:

a) cauzele care au determinat săvârșirea abaterii disciplinare;

b) împrejurările în care aceasta a fost săvârșită;

c) săvârșirea cu vinovăție a abaterii disciplinare;

d) gravitatea și consecințele abaterii disciplinare;

e) conduita persoanei.

(4) În situația în care, prin aceeași sesizare, se semnalează mai multe fapte ca abateri disciplinare săvârșite de aceeași persoană, Comisia de disciplină, după efectuarea procedurii disciplinare și constatarea abaterilor disciplinare, aplică sancțiunea disciplinară conform prevederilor art. 32 alin. (3) sau ale art. 33 alin. (3), după caz.”

12. La articolul 29, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — (1) Constituie abatere disciplinară săvârșirea de către un membru al Consiliului CAFR sau de către un alt

membru ales în structurile de conducere ale CAFR a oricăreia dintre următoarele fapte:

a) nerespectarea prevederilor Codului etic;

b) desfășurarea activității de auditor statutar în condiții care au avut ca efect prejudicierea gravă a reputației profesionale;

c) nerespectarea standardelor de audit;

d) nerespectarea sistemului de control intern al calității;

e) încălcarea prevederilor legale referitoare la independență și obiectivitate;

f) orice alte încălcări ale normelor și reglementărilor din domeniul auditului statutar, ce pot atrage răspunderea disciplinară.”

13. La articolul 32, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) Potrivit art. 73 alin. (11) din OUG nr. 90/2008, Comisia de disciplină poate aplica următoarele sancțiuni membrilor Consiliului CAFR sau altor membri aleși în structurile de conducere ale CAFR:

a) muștrare;

b) restricționare (retragerea sau suspendarea parțială) a dreptului de practică;

c) penalizare conform deciziei Comisiei de disciplină;

d) retragerea aprobării.”

14. Articolul 37 va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Orice persoană implicată în cercetarea unei fapte de natură să atragă răspunderea disciplinară a unei persoane este obligată să respecte confidențialitatea informațiilor referitoare la cauza respectivă și să nu divulge astfel de date unor terți. Aceeași obligație îi revine și oricărei persoane care ia cunoștință despre asemenea informații prin natura atribuțiilor care îi revin în cadrul CSIPPC.”

CONSILIUL PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE

DECIZIE

pentru aprobarea Procedurii privind supravegherea activității Camerei Auditorilor Financiari din România de asigurare a calității activității de audit statutar

În temeiul prevederilor:

— art. 31, 32, art. 39 lit. d), art. 59 alin. (2) lit. d), art. 61 lit. i) și ale art. 70 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— pct. 2.3 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, adoptat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 7 din 30 noiembrie 2009*),

Consiliul superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, întrunit în ședința din 12 mai 2014, d e c i d e:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind supravegherea activității Camerei Auditorilor Financiari din România de asigurare a calității activității de audit statutar,

prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile,
Lazăr Balaj

București, 12 mai 2014.

Nr. 19.

*) Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 7 din 30 noiembrie 2009 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PROCEDURĂ

privind supravegherea activității Camerei Auditorilor Financieri din România de asigurare a calității activității de audit statutar

Art. 1. — (1) În cadrul sistemului național de supraveghere în interes public a activității de audit statutar, Consiliul pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile (CSIPPC) este principala structură operațională și reprezintă totodată autoritatea competentă cu atribuții în domeniul supravegherii activității de asigurare a calității efectuate de către Camera Auditorilor Financieri din România (CAFR), conform prevederilor art. 31 alin. (4), art. 39 lit. d) și art. 61 lit. a) și l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare (OUG 90/2008).

(2) Supravegherea publică a activității CAFR de derulare a sistemului de control al calității activității de audit statutar, inclusiv de efectuare a revizuirilor pentru asigurarea calității, se realizează prin Departamentul monitorizare și investigații (DMI) în baza legislației care guvernează activitatea de audit statutar și a reglementărilor proprii emise în acest scop, care includ și prezenta procedură.

Art. 2. — Obiectul supravegherii prezentei proceduri îl constituie activitatea CAFR de derulare a sistemului de control al calității activității de audit statutar și de efectuare a revizuirilor pentru asigurarea calității, având în principal scopul de a crește calitatea serviciilor de audit furnizate de către auditorii statutari inspectați (persoane fizice și juridice).

Art. 3. — Supravegherea publică a activității CAFR privind derularea sistemului de control al calității activității de audit statutar și de efectuare a revizuirilor pentru asigurarea calității se desfășoară asupra:

a) modului de îndeplinire și de desfășurare a programului de inspecție trimestrial pentru auditorii financieri a căror activitate urmează a fi revizuită pentru asigurarea calității;

b) modului de aplicare a obiectivelor cuprinse în Normele privind revizuirea calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financieri, aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financieri din România nr. 49/2013;

c) obiectivelor de inspecție elaborate de către Departamentul de monitorizare și competență profesională (DMCP) al CAFR concretizate sub forma unor proceduri de revizuire pentru asigurarea calității în realizarea misiunilor de audit statutar, în conformitate cu Standardele internaționale de audit, aprobate de Consiliul CAFR, avizate de CSIPPC și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I;

d) îndeplinirii cerințelor educaționale: pregătirea profesională și experiența relevantă în auditul statutar și raportarea financiară a persoanelor care efectuează verificări pentru asigurarea calității prin inspectori principali, inspectori și asistenți inspectori din cadrul DMCP;

e) independenței inspectorilor din cadrul DMCP și evaluarea eventualelor conflicte de interese prevăzute de Codul etic al profesioniștilor contabili, în raport cu auditorul financiar sau firma de audit la care urmează să efectueze inspecția;

f) modului de stabilire și alocare de către persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității prin inspectori principali, inspectori și asistenți inspectori a bugetului de timp necesar desfășurării inspecției;

g) asigurării transparenței informațiilor prin publicarea programelor de activitate anuale și a rapoartelor de activitate a DMCP.

Art. 4. — CSIPPC, prin DMI, poate participa la inspecțiile CAFR în calitate de observatori având acces la dosarele privind inspecțiile, la documentele aferente activităților de audit și la alte documente relevante, conform anexei care face parte integrantă din prezenta procedură.

Art. 5. — (1) Conform prevederilor art. 61 lit. l) din OUG 90/2008, CAFR are obligația transmiterii raportului anual privind rezultatele inspecțiilor desfășurate.

(2) CSIPPC analizează raportul anual elaborat și transmis de CAFR cu privire la activitatea de control al calității și, dacă este cazul, obligă CAFR să ia măsurile care se impun.

(3) CSIPPC poate face recomandări în vederea adoptării de măsuri corespunzătoare pentru îmbunătățirea cadrului de desfășurare a activității.

Art. 6. — (1) CSIPPC are dreptul de a solicita CAFR orice informații referitoare la modul de îndeplinire a obligațiilor și atribuțiilor legale ale acestora în desfășurarea activității de asigurare a calității, conform legii.

(2) CSIPPC, în exercitarea dreptului său de a solicita informații, prin departamentele sale de specialitate utilizează instrumente proprii în funcție de obiectivul avut în vedere.

(3) CSIPPC efectuează verificări cu privire la informațiile obținute pentru a constata dacă acestea corespund realității, cerințelor directivelor și altor reglementări europene din domeniul auditului statutar, precum și cerințelor legislației naționale aplicabile activității de audit statutar.

Art. 7. — (1) Supravegherea activității de asigurare a calității se exercită pe bază de mandat de către o echipă formată din minimum 2 reprezentanți ai DMI, în baza unei delegații semnate de către directorul executiv coordonator al CSIPPC.

(2) Numele persoanelor delegate și mandatul acestora se comunică la CAFR cu cel puțin 5 zile lucrătoare anterior zilei stabilite pentru declanșarea activității de supraveghere a activității de asigurare a calității.

(3) Mandatul prevăzut la alin. (1) conține:

a) obiectul activității de asigurare a calității;

b) principalele reglementări în baza cărora se realizează supravegherea;

c) perioada mandatului;

d) componența echipei;

e) data, ora și locul de aplicare a procedurii de supraveghere.

(4) Acțiunea de supraveghere efectuată de către reprezentanții CSIPPC se finalizează cu întocmirea unui proces-verbal care conține următoarele elemente:

a) principalele reglementări în baza cărora s-a efectuat;

b) obiectul supravegherii;

c) perioada și locul de executare a mandatului;

d) modalitatea de supraveghere și procedurile aplicate, după caz;

e) constatările rezultate;

f) eventualele recomandări formulate;

g) eventualele obiecțiuni ale reprezentanților CAFR;

h) numărul paginilor și numărul exemplarelor întocmite;

i) semnătura persoanelor delegate de către CSIPPC;

j) data întocmirii procesului-verbal.

(5) Procesul-verbal întocmit conform prevederilor alin. (4) se comunică CAFR în termen de 15 zile de la data întocmirii.

Derularea activităților prevăzute a fi duse la îndeplinire de reprezentanții Consiliului pentru Supraveghere în Interes Public a Profesiei Contabile

1. În vederea selectării de către Consiliul pentru Supraveghere în Interes Public a Profesiei Contabile (CSIPPC) a auditorilor statutari sau firmelor de audit care desfășoară activități de audit statutar, la care reprezentanții CSIPPC participă în calitate de observatori, Camera Auditorilor Financiari din România (CAFR) pune la dispoziția CSIPPC Programul de inspecție trimestrial pentru auditorii statutari sau firmele de audit care desfășoară activități de audit statutar pentru entitățile de interes public a căror activitate urmează a fi revizuită pentru asigurarea calității în termen de 30 de zile de la data solicitării acestuia.

2. CSIPPC selectează o parte din auditorii statutari și din firmele de audit care au emis rapoarte de audit aferente situațiilor financiare anuale individuale și situațiilor financiare anuale consolidate pentru entitățile de interes public.

3. Orice modificare a Programului de inspecție trimestrial al CAFR pentru auditorii statutari sau firmele de audit care desfășoară activități de audit statutar pentru entitățile de interes public este adusă la cunoștința CSIPPC cu celeritate.

4. În urma efectuării selecției menționate la pct. 2, CSIPPC transmite CAFR o listă a auditorilor statutari și a firmelor de audit selectate în vederea participării în calitate de observatori.

5. Cu cel puțin 5 zile lucrătoare premergătoare efectuării inspecțiilor, CAFR este informată cu privire la numele persoanelor ce reprezintă CSIPPC și care însoțesc echipele de inspecție a CAFR.

6. CAFR păstrează confidențialitatea asupra numelor reprezentanților CSIPPC ce însoțesc echipele de inspecție ale CAFR în calitate de observatori.

7. Auditorii statutari și firmele de audit inspectate sunt înștiințate la fața locului cu privire la numele reprezentanților CSIPPC, care însoțesc echipa de inspecție a CAFR.

8. La finalul fiecărei inspecții, acolo unde CSIPPC a participat în calitate de observator, se încheie un proces-verbal care cuprinde elementele prevăzute la art. 7 alin. (4) din procedură și se comunică CAFR în termen de 15 zile de la data întocmirii sale.

9. La solicitarea reprezentanților CSIPPC inspectorii CAFR, înmânează acestora un exemplar al Notei de inspecție privind constatările făcute în urma controlului.

10. Pentru clarificarea anumitor aspecte care fac obiectul inspecției CAFR, reprezentanții CSIPPC pot adresa întrebări specifice auditorilor statutari sau reprezentanților firmelor de audit supuse inspecției CAFR.

11. Reprezentanții CSIPPC au acces la documentele supuse inspecției CAFR.

12. Persoanele delegate din partea CSIPPC au dreptul de a culege anumite informații de la auditorii statutari sau de la reprezentanții firmelor de audit inspectate, în scopul clasificării auditorilor statutari și a firmelor de audit în funcție de riscul de afectare a credibilității raportărilor financiare, conform procedurii elaborate în acest sens.

13. Informațiile prevăzute la pct. 12 se obțin înainte de începerea sau după finalizarea inspecției, după caz.

14. Reprezentanții CSIPPC asigură confidențialitatea informațiilor primite conform Procedurii privind respectarea cerințelor de confidențialitate de către personalul CSIPPC.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

